

Братислав Милановић

ОТВОРЕНО ПИСМО ДРАГАНИ

Могу ли ме твоји нокти, твој језик,
и дисање — задржати у јасности?
Слузава те рука више не познаје.
Дува страشان ветар
између две наше стидне кости.
Не остављам ти ништа:
Упорно Око разлистава месо,
дели хромозоме,
бистри протеине.
Како да те додирнем тако преуређен?
Спаљујем на столу кожу.
у углове смештам разум.
Видиш?
Или ни ти више ниси ту. . .

СВАКИ ПУТ ДОК ЈЕ ГЛЕДАМ

Њено се порекло може препознати
у електрицитету, на ноктима, под ноћним капама.
Дуго је тражила ваздух, стопалом будила земљу,
мирисним језиком изговарала:
вода,
ватра,
дрво.

Нек ћути: све је то призив смрти,
присан разговор с празнином.
Нека гледа: у кланцима, у осоју,
расту бодље љубавници,
писаљке расту с рукама песника
док скидају реч са њеног бедра.
Нека се окрене ка рилу
устремљеном на склиска стегна
не би ли се другачије
заталасао свет.